

QUI HA DE CONCÓRRER A LA CONFERÈNCIA INTERNACIONAL?¹

Lev Trotski

22 de maig de 1932

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “¿Quiénes deben concurrir a la Conferencia Internacional?”, en, *Escritos*, Tomo III, volumen 1, Editorial Pluma, Bogotá, 1977, pp. 150-157.

Al Secretariat Administratiu

Estimats camarades:

Algunes seccions plantegen novament el problema de la conferència internacional. És indubtable que la convocatòria a la conferència s’ha demorat extraordinàriament en relació amb les nostres intencions originals. Les causes són de dos tipus: *generals*, determinades per la situació del moviment obrer mundial i *específiques*, determinades pel procés de la pròpia Oposició d’Esquerra Internacional.

Malgrat les condicions objectives excepcionalment favorables, el comunisme pateix derrotes i es replega en tot el món. Aquest fet també afecta necessàriament l’Oposició d’Esquerra, ja que les masses treballadores la veuen només com una part del comunisme. Aquest procés farà, inevitablement, un gir favorable per a l’Oposició d’Esquerra. Però encara no arribem en aqueixa situació.

Pel que fa a la pròpia Oposició d’Esquerra, des d’un principi s’infiltraren en els nostres rengles elements totalment aliens a les nostres idees i mètodes. Ningú no ha causat ni causa tant de dany a l’Oposició com els personatges del tipus de Paz, Gorkin, Landau, etcètera. Malauradament, encara no els hem eradicat totalment de les nostres files. Fer-ho és un requisit indispensable per tal de poder convocar una Conferència internacional.

¹ *Qui ha de concórrer a la Conferència Internacional?*. Butlletí intern de la Lliga Comunista de Nord-Amèrica sense número ni data, 1932.

Per endavant hem de tenir clar què podem exigir de la conferència internacional i què pot oferir-nos. Els grups morts o mig morts i els elements individualment desmoralitzats com Landau conceben la conferència internacional com un esdeveniment que els permetrà ocupar-se de les seues maniobres i intrigues personals i simular una activitat política. Seria una estúpida suïcida oferir-los aqueixa possibilitat.

No obstant, hi ha partidaris honestos de l'Oposició d'Esquerra que somien amb aqueixa conferència internacional, a la que tindrien accés tots els grups, sense excepció, que creuen o declaren recolzar les idees de l'Oposició d'Esquerra. Hem d'oposar-nos a aquesta concepció errònia.

Només un polític infantil pot suposar que la conferència internacional pot crear quelcom nou en el terreny dels principis o, al contrari, desfer allò que ja s'ha fet. En veritat, la conferència només podrà prendre en compte i ratificar *allò que ja ha estat provat per la realitat i obtingut per l'experiència*. Açò, i només açò, és el que fa important la conferència. Exigir més implica sembrar el fetixisme organitzatiu.

Cap secció seriosa, cap revolucionari seriós, estaran d'acord a constituir la conferència segons el model de l'arca de Noè, perquè això significaria fer retrocedir l'Oposició almenys dos anys. La política de les distintes organitzacions i persones no es reconeix ni es posa a prova en les conferències sinó en el treball quotidià, en el transcórrer dels mesos i els anys. La conferència no els brindarà res als que desconeixen la trajectòria del grup de Landau, del grup austríac de Mahruf, del grup grec *Spartakos*, del grup parisenc de Rosmer, etcètera. I naturalment, els grups que han trencat amb els ja mencionats, després d'una prolongada experiència que els ha costat molt cara, no estaran d'acord a fer una conferència amb ells.

Necessitem una conferència de vertaders camarades en les idees, és a dir d'aquelles seccions la solidaritat de les quals en tots els problemes fonamentals ha estat posada a prova per l'experiència de la lluita en comú. La conferència ha de partir de l'aclariment i neteja ja portats a terme en els rengles de l'Oposició d'Esquerra, no començar novament tota la història.

Hom podria objectar que hi ha grups que no han participat en les lluites ideològiques anteriors, que no les han seguit ni s'han format opinió respecte d'això; què passa amb ells? Correcte. Aqueixos grups existeixen. I en la majoria dels casos són ells precisament els que plantegen la convocatòria a una conferència "universal" que analitze i pose tot en ordre. A aqueixos grups només els podem donar un consell: estudien basant-se en els documents les discussions que ja han estat resoltes en l'Oposició d'Esquerra i formen-se'n la

seua opinió com a grup. No hi ha un altre camí. En realitat, la conferència tindrà alguna significació únicament si els delegats no expressen les seues opinions personals sinó les de les seues organitzacions. Però si els problemes no es discuteixen en l'Oposició d'Esquerra Internacional, quina importància pot tenir el vot casual d'un delegat a una conferència?

Tot grup o organització que vullga pertànyer a l'Oposició d'Esquerra Internacional no sols està obligat a seguir la lluita interna de les altres seccions sinó, també, a triar obertament entre les seccions més importants de l'Oposició d'Esquerra i els grups que han trencat amb els bolxevics leninistes o han quedat marginats.

L'Oposició austríaca (el grup de Frey abandonà fa, si fa o no fa, any i mig els regles de l'Oposició Internacional amb el pretext que l'Esquerra Internacional aplicava mètodes organitzatius incorrectes. En realitat, el grup de Frey no tolerava la crítica als seus mètodes sovint incorrectes. Després d'estar prou de temps fora de l'Oposició Internacional, el grup de Frey ha demanat la seua readmissió al Secretariat. ¿Significa açò que l'Oposició austríaca ha renunciat als seus mètodes equivocats? Esperem que així siga. De totes maneres, no tenim dret a negar-nos a intentar tornar a col·laborar amb l'Oposició austríaca, amb la sincera intenció d'arribar a la unitat total.

De la mateixa manera hem de procedir amb tots els altres grups que, encara que declaren la seua solidaritat amb l'Oposició d'Esquerra, en la pràctica qüestionen amb completa lleugeresa els seus principis i mètodes i bàsicament no li donen la importància necessària a la seua adhesió a la nostra organització internacional. És cent vegades millor deixar sols a aqueixos grups per ara que permetre'ls influir sobre les resolucions de l'Oposició i obstaculitzar el seu desenvolupament. Sempre tenim les portes obertes per als grups que avancen en el procés de solidaritzar-se amb la nostra fracció.

A França la lluita s'ha desenvolupat al voltant de tres problemes: a) un o dos partits (el segon partit sovint apareixia amb el pseudònim de fracció "independent"); b) relació entre el partit i els sindicats; c) relació entre les seccions nacionals i l'organització internacional. La ruptura amb el grup Rosmer-Naville estigué motivada per aquests problemes i de cap manera per raons personals. Segurament Naville hagués preferit romandre en l'Oposició d'Esquerra, però això de cap manera canvia el fet que el seu grup és aliè per principi a l'Oposició d'Esquerra.

En la secció belga la lluita ha girat, d'una banda, al voltant de la relació amb el partit, la Comintern i la Unió Soviètica i, per altra banda, amb les organitzacions de masses. Encara que ha estat molt de temps sense suport internacional,

l'organització obrera de Charleroi ha revelat una notable persistència i energia en la seua lluita contra el grup d'Overstraeten, que ha comproment la causa de l'Oposició d'Esquerra. Pot proposar algú que Overstraeten hi torne? Però la tendència Naville-Rosmer no representa una altra cosa que les idees i els mètodes, lleument adulterats, d'Overstraeten.

El grup Landau s'alimenta d'un refús degenerat a la lluita de fraccions, sense cap base principista. En Àustria el grup de Mahruf ha canviat diverses vegades els principis de les seues distintes plataformes. El grup Landau de Berlín, encara que no té res a veure amb cap classe de sindicalisme, ha format un bloc amb el semisindicalista grup Rosmer de París. La direcció de cada secció nacional ha de proporcionar-los als companys que no coneixen la història del grup Landau-Mahruf almenys els documents més importants sobre la qüestió. Qualsevol treballador seriós comprendrà fàcilment que no podem tenir res en comú amb elements com Landau i Cia.

Segons la informació de què disposem, el grup grec *Spartakos* entra en la mateixa categoria que el de Landau. A Grècia, el desenvolupament de l'Oposició està a càrrec de la fracció dels arqueomarxistes.

El grup italià *Prometeo* fou i continua sent un organisme estrany dins de l'Oposició d'Esquerra. El grup manté la seua pròpia disciplina interna respecte a l'Esquerra Internacional i no permet que en els seus rengles es discutisquen les nostres posicions fonamentals. En l'etapa de la lluita de l'Oposició d'Esquerra contra el bloc de centre-dreta, quan el problema fonamental era la independència del partit en la política comunista (Kumintang, Comitè Anglo-Rus, partits obrer-camperols, etcètera), hi hagué moltes coses que provocaren l'apropament dels bordiguistes a nosaltres; els ultraesquerrans sovint demostraren estar a favor del marxisme en la lluita contra els reformistes. Quan el centrisme burocràtic començà el seu zigzagueig ultraesquerrà, els bordiguistes demostraren estar en realitat molt més prop dels stalinistes que no de nosaltres. En el butlletí de la Nova Oposició Italiana, en el periòdic de la secció francesa *La Lutte des Classes* (article del camarada Souze), en el *Butlletí Internacional* i, finalment, en les pròpies publicacions dels bordiguistes hi ha suficients documents que demostren concloentment i absoluta que aquests darrers no han oblidat res ni han après res i que per les seues posicions bàsiques no pertanyen a l'Oposició d'Esquerra Internacional. La seua participació en la conferència internacional no significaria més que la reobertura de debats interminables sobre si hem o no d'aplicar la política del front únic amb la socialdemocràcia, o sobre qüestions polítiques generals, com per exemple si en la Itàlia feixista, per no parlar de Xina o l'Índia, hem de mobilitzar o no a les masses amb consignes democràtiques. Aquests debats implicarien un retorn de l'Oposició a l'etapa del

jardí infantil i transformarien la conferència internacional en una caricatura que només pot que comprometre'ns.

Sobre la base del que he plantejat aprofite l'ocasió per a sotmetre a votació en totes les seccions les propostes següents:

1.- L'Oposició d'Esquerra Internacional es basa en els quatre primers congressos de la Comintern. Considera especialment que la política del front únic, tal com fou formulada pels Tercer i Quart congressos de la Comintern, és incondicionalment correcta i rebutja categòricament les posicions fonamentalment falses del grup *Prometeo* sobre aquest problema així com, també, sobre el de la lluita per les consignes democràtiques en determinades condicions històriques.

2.- Només podran concórrer a la conferència internacional les seccions que participen de la vida interna i el treball de l'Oposició d'Esquerra Internacional des de fa almenys un any i la solidaritat de les quals amb l'Oposició haja quedat demostrada en el treball en comú.

3.- És necessari que no sols la direcció (el comitè central) sinó tots els militants de l'organització decidisquen sobre els problemes concernents a la preparació de la conferència internacional. Amb aquest fi, cal traduir amb temps a l'idioma nacional els documents més importants i discutir-los en totes les cèl·lules de cadascuna de les seccions. Cal fer conèixer oportunament al Secretariat Internacional els resultats de les votacions.

En conseqüència, no es pot donar participació en la conferència a grups competitius o expulsats, al costat de les seccions regulars.

G. Gourov [Lev Trotski]